

Nagyböjt II. hete

Vasárnap, A évben

Ter 12,1-4a * 2Tim 1,8b-10 * Mt 17,1-9

„Ott elváltozott előttük: az arca ragyogni kezdett, mint a nap, ruhája pedig vakító fehér lett, mint a fény.”

A Krisztus-követésnek a pusztai tapasztalat után következő, ki nem hagyható állomása az az igen magas hegy, ahol ránk ragyog Krisztus dicsőséges arca, mint Péterre, Jakabra és Jánosra, vagy mint Assisi Szent Ferencre San Damiano roskadozó templomának feszületéről. A keresztény hit középpontja egy emberi arc: az Atya Egyszülöttjének Isten dicsőségétől ragyogó arca. Ennek az arcnak felfedezése teszi hitünket személyessé. Az még nem igazán Krisztus-követő, aki nem mondhatja el Szent Jánossal: *„Láttuk az ő dicsőségét, az Atya Egyszülöttjének dicsőségét”*, vagy Szent Pállal: *„Isten világosságot támasztott a mi szívünkben is, hogy fölragyogjon nekünk Isten dicsőségének ismerete Jézus Krisztus arcán.”* Mélységes, sokat mondó kijelentés. Nem Jézusnak, hanem a mi szemünknek és szívünknek kell egy nap elváltoznia, hogy megláthassuk Jézus arcán Isten dicsőségét, vagyis azt, hogy az ő arca a második isteni személynek, az egyszülött Fiúnak az arca.

De még ez sem elegendő. Nem maradhatunk sokáig ebben a színeváltozott, elragadtatott világban. A Tábor hegyéről le is kell jönni a sík vidékre, és rá kell térni arra az útra, amely a Golgotára vezet, mert Istennek előbb ki kell minket ragadnia a sötétség hatalmából szent Fia által, és csak azután helyezhet át véglegesen szeretett Fia országába. Minden azon fordul meg – az egész Krisztus-követés, sőt örök életed is –, hogy miként viselkedsz akkor, amikor lejöttél a Tábor hegyéről, és Jézus arról beszél neked, hogy szenvednie kell és meghalnia a kereszten. Vállalod-e vele ezek után is minden helyzetben az életközösséget? Megőrzöd-e drága kincsként az Úr dicsőségének titokzatos látomását szívedben akkor is, amikor az egész illúzióknak, mesebeli álomnak tűnik a való világ durvaságai között? Nem botránkozol-e meg rögtön, és nem veszíted-e el mindjárt a kedved, ahogy környezeted kisszerűségével találkozol a mindennapokban? Nem esel-e azonnal pánikba, mikor a legkisebb szenvedés ér?

Hogy mennyire váltál színeváltozottá magad is, az éppen a hétköznapokban derül ki, amikor az örök fogadalom ünnepi hangulata, a primíciás oltár ragyogása, a lakodalom hangos vidámsága már tovaszállt. Akkor megmutatkozik, hogy csupán az ünnep tűnő visszfénye tükröződött-e arcodon, vagy belülről járt-e át az Isten Fia arcáról is sugárzó ragyogás...